

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.750/2011/4.szám

A Kúria a dr. Witzl Péter ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek az Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága (alperes címe) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2011. szeptember 6. napján kelt 20.K.22.184/2010/6. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Somogy Megyei Bíróság 20.K.22.184/2010/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 27.800 (azaz huszonhétézer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Dél-dunántúli Regionális Igazgatósága /a továbbiakban: elsőfokú hatóság/ a felperesnél 2004.-2007. évekre személyi jövedelemadó, /szja/ egészségügyi hozzájárulás /eho/ és magánszemélyek különadója adónemekben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzés eredményeként a 2010. július 12. napján kelt ... számú határozatával a felperest szja és eho adónemekben 463.416 Ft - adóhiánynak minősülő - adókülönbözet, 231.208 Ft adóbírság és 203.545 Ft késedelmi pótlék megfizetésére kötelezte, a magánszemélyek különadója adónemben megállapítást nem tett. Indokolása szerint az adóhatóság vizsgálatot folytatott egy magánszemélynél, aki a felperestől származó kölcsönökre hivatkozott, és miután a rendelkezésre álló adatok a kölcsönnyújtásokat nem igazolták, a felperes kapcsolódó vizsgálata vált szükségessé.

A fellebbezés folytán eljárta alperes a 2010. október 29. napján kelt számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Indokolása szerint az elsőfokú hatóság megállapította, hogy a felperes vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásaival nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett

jövedelmének együttes összege, ezért helytállóan az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény /a továbbiakban: Art./ 109.§-ának /1/-/3/ bekezdései alkalmazásával az adó alapját becsléssel állapította meg, és a fedezetlen kiadásokat a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény /a továbbiakban: Sza tv./ 4.§-ának /1/ bekezdése, 28.§-ának /1/ bekezdése alapján egyéb jövedelemként vette figyelembe.

A felperes keresetében az első- és másodfokú határozat hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja szerint az adóhatóság a tényállást teljes körűen nem tárta fel, a bizonyítékokat nem megfelelően értékelte, így megállapításai jogsértők. Állította, hogy a vizsgált időszak kezdetén 1.00.000 Ft-tal rendelkezett, ugyanis 2001. évben kettő ingatlanát is értékesítette összesen: 7.100.000 Ft-ért, amelyből csak a lányának adott kölcsön 6.200.000 Ft-ot, és még megtakarított 100.000 Ft-ot. A pénzt a lakásában tartotta, és az alperes nem bizonyította, hogy azt elköltötte volna. Előadta továbbá, hogy 2004. március 30-én kölcsön kapott 900.000 Ft-ot M. I., és az összeggel törzstőke befizetést teljesített a ...Kft-nek. A kölcsönt 2007. június 14-én adta vissza akként, hogy az üzletrészét átruházta a kölcsönt nyújtó fiának. Nem volt tehát forráshiánya, így adókülönbözetet sem lehetett volna a terhére megállapítani.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint az ellenőrzés megkezdésekor rendelkezésre állt okiratok alapján a felperes vizsgált időszakra vonatkozó bevételei és kiadásai között nagyságrendbeli eltérés volt, ezért a revízió jogszerűen alkalmazott becslési eljárást. A tényállást az eljáró hatóságok kellően felderítették, döntésük megalapozott. Kifejtette, hogy önmagában a felperesi előadás, az egyes tanúvallomások, csatolt okiratok csak akkor számítanak hitelt érdemlő bizonyítéknak, ha azok a valóságban is ellenőrizhető adatokkal és körülményekkel alátámaszthatók. Az adóhatóság helytálló hivatkozása szerint a bizonyítás eredménytelenségének következményeit a felperes köteles viselni. A 900.000 Ft-os törzstőke befizetés, illetőleg az ingatlanok eladásából származó bevételek körében jogszerű az alperes határozata. Nem elegendő ugyanis a bevétel megszerzésének az igazolása, az adózónak azt is hitelt érdemlően kell igazolnia, hogy a vizsgált időszakban kiadásai fedezésére ténylegesen rendelkezésére állt az általa megjelölt összeg. Erre vonatkozóan azonban semmilyen bizonyíték, különösen hitelt érdemlő bizonyíték nem állt rendelkezésre, sem a bírósági, sem a közigazgatási eljárásban.

Az elsőfokú bíróság szerint tanúbizonyítás, a közeli hozzátartozók meghallgatása nem alkalmas arra, hogy a pénzeszközök rendelkezésre állását, és felhasználását hitelt érdemlően bizonyítsa, emiatt a felperes tanúbizonyítási indítványát mellőzte, mivel attól hitelt érdemlő bizonyítás nem várható.

A felperes felülvizsgálati kérelmében az ítélet hatályon kívül helyezését és a keresete teljesítését kérte. Álláspontja szerint az ítélet sérti az Art. 86.§ /1/ bekezdését, 97.§ /4/-/6/ bekezdését, 108.§ /9/ bekezdését, 109.§ /3/ bekezdését, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény Ket. 50.§-át, a polgári perrendtartásról szóló. 1952. évi III. tv. /a továbbiakban: Pp./ 1.§-át, 3.§ /4/ bekezdését, 164.§ /1/ bekezdését, 206.§ /1/ bekezdését, az elsőfokú bíróság az alperesi határozat jogszabálysértő volta miatt a keresetét nem utasíthatta volna el. A bizonyítékokat okszerűtlenül és tévesen mérlegelte, tényállása helyesbítésre szorul. A felperes lényegében megismételte és fenntartotta keresetében foglaltakat, sérelmezve bizonyítási indítványa elutasítását.

Az alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 274.§-ának /1/ bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Art. 109.§-ának /1/ bekezdése értelmében ha az adóhatóság megállapítása szerint az adózó vagyongyarapodásával és az életvitelére fordított kiadásokkal nincs arányban az adómentes, a bevallott és a bevallási kötelezettség alá nem eső, de megszerzett jövedelmének együttes összege, az adóhatóság az adó alapját is becsléssel állapítja meg. Ez esetben - figyelemmel az ismert és adóztatott jövedelmekre is - az adóhatóságnak azt kell megbecsülnie, hogy a vagyongyarapodás és az életvitel fedezetéül a magánszemélynek milyen összegű jövedelemre volt szüksége.

Az Art. 108.§-ának /1/ bekezdése szerint a becslés olyan bizonyítási módszer, amely a törvényeknek megfelelő, a valós adó, illetve költségvetési támogatás alapját valószínűsíti. Az Art. 108.§-ának /2/ bekezdése alapján az adóhatóság köteles bizonyítani, hogy a becslés alkalmazásának a feltételei fennállnak, azonban az Art. 109.§-ának /3/ bekezdése lehetőséget szabályoz az adózónak ahhoz, hogy a becsléssel megállapított adóalaptól való eltérést hitelt érdemlő adatokkal igazolja.

Az elsőfokú bíróság a közigazgatási eljárásban az adóhatóságot terhelő bizonyítási kötelezettség és a felperesnek biztosított igazolási lehetőség alapján lefolytatott bizonyítási eljárást, és az eredményeként meghozott alperesi döntést a kereseti kérelem keretei között, a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként jogszerűnek minősítette, és a keresetet elutasította.

E pertípusban, az úgynevezett vagyonosodási eljárásban meghozott adóhatározatok bírósági felülvizsgálata iránti perben is a /Pp. 324.§-ának /1/ bekezdése szerint alkalmazandó/ Pp. 164.§-ának /1/ bekezdése alapján a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A Pp. 166.§-ának /1/ bekezdése szerint bizonyítási eszközök különösen a tanúvallomások, a szakértői vélemények, a szemlék, az okiratok és egyéb tárgyi bizonyítékok. A bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve, mellőzi a bizonyítás elrendelését, vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását (kiegészítését, megismétlését), ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen. A bíróság a polgári perben alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint felhasználhat minden egyéb bizonyítékot, amely a tényállás felderítésére alkalmas /Pp. 3.§ /4/-/5/ bekezdés/.

Az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. bizonyításra vonatkozó, idézett szabályait azzal, hogy a magánszemélyeket tanúként nem hallgatta meg, ugyanis jelen ügyben azt, hogy 2001-től 2004. évig, majd azt követően a felperes rendelkezésére összegszerűségében az általa megjelölt mennyiségű pénz állt, és a kiadásaira tételesen azt használta fel, a tanúbizonyítás - további más, összevethető bizonyíték hiányában - egyrészt önmagában nem alkalmas, másrészt a tanúk több éven keresztül, felperes minden egyes napjáról nem nyilatkozhattak.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Pp. 275.§-ának /1/ bekezdése alapján a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján dönt. A felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok felülmérlegelésének, további bizonyítás felvételének nincs helye. Az elsőfokú bíróság értékelte a közigazgatási eljárás teljes anyagát, a felek perbeli nyilatkozatait, beadványaikat, a tanúvallomást, ily módon a bizonyítékokat a Pp. 206.§-ának /1/ bekezdése alapján a maguk összességében értékelte, és meggyőződése szerint bírálva állapította meg, hogy az alperes határozatában a becslés alkalmazott módszerének megfelelőségét bizonyította, az adó alapjának valószínűsítését jogszerűen végezte, a felperes azonban a becsült adóalaptól való eltérést hitelt érdemlően nem igazolta.

Jogszabálysértést a megállapított tényállás iratellenessége, a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése megalapozhat, ilyen jogsértést azonban a felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria nem állapított meg.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§-ának /1/ bekezdése szerint ítéletében részletesen megindokolta, miszerint az adóhatóság azon megállapítását, hogy az adózó a vizsgált években kiadásaira nem rendelkezett fedezettel, a felperes sem a közigazgatási eljárásban, sem a perben megcáfolni nem tudta. A felperes érvelése lényegében a bizonyítékok ismételt egybevetésére, felülmérlegelésére irányult, amire a Kúriának nincs jogszabályi lehetősége.

Mindezek folytán a Kúria a jogerős ítéletet, amely a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályhelyeket nem sértette meg, a Pp. 275.§-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról a Kúriának határoznia nem kellett.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről és mértékéről a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§-ának /1/ bekezdése, a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13.§-ának /2/ bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. március 22.

Dr. Lomnici Zoltán sk.a tanács elnöke, Dr. Kurucz Krisztina sk. előadó bíró, Dr. Kárpáti Magdolna sk. bíró